

Muren van steen en bloed

Liza Anderson

MUREN

VAN

STEEN

EN

BLOED

Vertaald door Jonas de Vries

ISBN 978-90-492-0662-8
ISBN 978-90-492-0852-3 (e-book)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *We Who Have No Gods*
Vertaling: Jonas de Vries
Omslagontwerp: DPS Design & Prepress Studio, naar een idee van Aarushi Menon
Omslagbeeld: © Shutterstock
Zetwerk: Mat-Zet b.v.

© 2026 Liza Anderson
© 2026 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Opgedragen aan mijn moeder,
die in werkelijkheid heel anders is

DEEL I
DE ARENA

I

Het Acheron Genootschap bewaakt de grens tussen de wereld van de levenden en de wereld van de doden. Iets of iemand die dat evenwicht dreigt te verstoren, dient te worden geëlimineerd.

– William Ruskin, *Het Acheron Genootschap: een geschiedenis*
(New York, 1935)

Die ene vent daar: die hield haar in de gaten. Omdat ze al een kleine tien jaar in de horeca werkte, wist Vic Wood precies wanneer mannen naar haar keken. En meestal liet ze zulke wellustige blikken van zich afglijden.

Maar dit was anders.

Een timide mannetje van rond de zestig, aan de bar. Iemand met minder ervaring dan zij zou niets zijn opgevallen. Wat grijs in het bruine haar, een hagelwit overhemd onder een pak met de kleur van morsig tapijt. Maar voor Vic was dit vale tweed net zo veelzeggend als een clownskostuum. Deze man was rijk. Zijn pak – saai, maatwerk – was van het soort duur maar sober dat welgestelden gebruiken om niet op te vallen wanneer ze zich onder het gepeupel begaven. Waar de nieuwe rijken nog niet helemaal leken te weten hoe gevaarlijk het was om met je bezit te pronken, wist het oude geld zich prima op de vlakte te houden. Beter om niet op te vallen dan om een doelwit te worden. Vic had hem meteen in de smiezen.

Een handige vaardigheid om te hebben als je van je fooien je huur moest betalen: om de mensen met poen eruit te kunnen pikken.

Toen haar moeder was gestorven, acht jaar geleden, had Vic het eerste het beste baantje genomen waarbij ze als zestienjarige nog kon liegen over haar leeftijd. Twee jaar lang had ze gewerkt als ser-

veerster in een derderangsrestaurant, voor een redelijk loon. Handen op haar billen en schunnige opmerkingen hoorden er nou eenmaal bij en Vic leerde al snel om het spelletje mee te spelen. Ze kweekte een dikke huid en hoopte dat zij en haar broer niet al te lang meer afhankelijk hoefden te zijn van haar vermogen om te lachen terwijl ze eigenlijk wilde gillen.

Toen ze naar Austin waren verhuisd, zette ze een stapje vooruit door bij Le Curieus Gastropub aan de slag te gaan, een trendy fusionrestaurant waar het evenzeer draaide om lifestyle als om het eten. Je kwam er alleen te werken als je jong, knap en arrogant was en dus werd Vic meteen aangenomen. Ze droeg haar donkere krullen los en leerde om ze te negeren als ze voor haar ogen bungelden. Als er een nieuwe make-upstijl kwam, oefende ze urenlang voor de spiegel totdat ze hem gedachteloos kon aanbrengen. Ze verzamelde verschillende zwarte outfits, in lijn met de kledingvoorschriften, maar toch interessant genoeg om op te vallen.

Ze maakte snel promotie. Het hielp dat het meeste personeel tijdelijk was. Studenten die tussen de semesters door nog even snel wat geld wilden verdienen. Vic genoot van de verhalen die ze vertelden, ook al was ze een beetje jaloers op hun belevenissen.

In al die jaren als serveerster had ze honderden mannen aan de bar zien zitten en hadden honderden paren ogen naar haar geloerd. Maar geen van die blikken had aangevoeld zoals deze.

Henry zou haar paranoïde hebben genoemd, want zo omschreef hij haar regelmatig. Achterdochtig, cynisch, altijd op zoek naar het slechtste in de mens en dat vervolgens ook vinden. Die man aan de bar was gewoon een man aan de bar, zou haar broer hebben gezegd.

Alsof Vic geen goede reden had om op haar hoede te zijn bij vreemden.

Deze man was te schoon, te netjes, te bleek. Flets, als een foto die met te weinig inkt was afgedrukt. Zijn ogen, die al even onbestemd waren als hijzelf, volgden Vic te gretig, alsof ze klaarlag om te worden ontleed.

Ze liep op hem af, de rug kaarsrecht, en nam de bar af om haar handen iets te doen te geven.

‘Wil je iets eten?’ Ze zette haar breedste glimlach op en heel kort meende ze iets in zijn ogen te zien, als een hert dat in het schijnsel van de koplampen de weg over schiet. Herkenning, zou ze hebben gezworen, als het om elk ander gezicht ging.

Was dit de man die ze zo lang had gevreesd? Was het moment dan eindelijk gekomen?

‘Ik blijf niet lang.’

Zijn stem klonk eigenaardig, meende Vic. Met een accent om een accent te verhullen. Alsof hij zijn uiterste best moest doen om elk beetje identiteit uit zijn spraak te bannen.

‘Zeg maar als je van gedachten verandert,’ antwoordde Vic. Ze voelde haar nekhaartjes overeind gaan staan en draaide zich snel om.

Een klamme hand greep haar bij de pols. Vic weerstond de neiging zich los te rukken. De man keek naar het vochtige doekje in Vics hand en trok zijn neus op. Op haar huid voelde ze nog steeds zijn klamme handafdruk en ze huiverde.

Hij keek haar recht in de ogen aan en ze was niet bij machte weg te kijken.

‘Of eigenlijk...’ Hij sloeg op de bar alsof hij een vlieg plette. ‘Wat kun je me aanbevelen?’

Ze kon zich niet bewegen. Waarom kon ze zich niet bewegen?

‘Alles is lekker hier,’ hoorde ze zichzelf zeggen. ‘Ikzelf ben dol op de ragout.’

De vreemde man humde en hield haar gevangen met zijn blik.

‘Werk je hier al lang?’

‘Sinds mijn achttiende.’ De woorden verlieten haar mond voor ze er erg in had.

‘En wil je hier ook blijven?’

Vic probeerde het oogcontact te verbreken. Ze voelde zich ongemakkelijk bij zijn vragen, de gekunstelde kalmte van zijn stem. Ze vond het maar niks dat ze zijn vragen zo gretig beantwoordde.

‘Wil je hier blijven werken?’ herhaalde de man, ietwat geïrriteerd nu.

‘Ik heb geen reden om ontslag te nemen.’

Een zweetdruppel vormde zich op zijn voorhoofd. Hij glinsterde

in het gele licht van het restaurant, parelde omlaag naar zijn wenkbrauw en bleef daar hangen, als een dauwdruppel aan het puntje van een rottend blad.

‘En je hebt niet gestudeerd?’ vroeg hij.

‘Nee.’

‘Waarom niet?’

Ze probeerde haar hoofd te schudden, maar haar spieren leken niet langer te werken. Ze wilde hem toebijten dat hij moest opsemdieren met zijn vragen. Ze wilde schreeuwen dat hij haar met rust moest laten.

Maar er kwamen allemaal herinneringen bovendrijven die ze niet langer kon negeren.

‘Ik kon niet studeren,’ zei ze met trillende stem. ‘Ik moest voor mijn broertje zorgen.’

‘Waarom?’

‘Omdat hij niemand anders heeft.’

Acht jaar geleden had Vic haar moeder voor het laatst gezien. Acht jaar, tien maanden, zestien dagen en iets van een half uur om precies te zijn. Meredith Wood had nog ‘vergeet niet om je broertje te eten te geven’ geroepen terwijl ze voor de allerlaatste keer de voordeur achter zich dichttrok. Ze draaide nachtdiensten in het lokale ziekenhuis en haar levenslange antipathie tegen punctualiteit had haar goed getraind in haastig afscheid nemen. Na drie dagen naar de deur te hebben gestaard besloot Vic het ziekenhuis te bellen.

Vijftien minuten later verbrak ze de verbinding met de ziekenhuisdame, die steeds bezorgder had geklonken en met een vet zuidelijk accent had uitgelegd dat er bij hen helemaal geen Meredith Wood werkte. Het speet haar enorm, maar ze kon die naam nergens terugvinden.

Nog geen dag later kwam Henry, slechts tien jaar oud en klein voor zijn leeftijd, de woonkamer binnengelopen, bijtend op zijn lip. Daarna had hij het grote geheim van hun moeder verklapt, waarop Vics leven was ingestort. Want Henry zou worden opgehaald door mannen die dingen konden die Vic niet kon. Heksen, had hij gezegd. Mama noemde ze heksen.

‘Maar je wilt toch wel méér dan dit?’ De vreemde man zwaaide met zijn arm, hoewel hij Vic strak bleef aankijken.

Nee, wilde ze zeggen. Ze was gelukkig, daar was ze zeker van. Toch?

De afgelopen acht jaar had Vic gedaan wat haar moeder haar had gevraagd. Henry is speciaal, had ze keer op keer gezegd. Zorg goed voor hem.

Maar Vic had al voor Henry gezorgd nog voordat haar moeder uit hun leven was verdwenen. Terwijl Meredith ze het halve land door zeulde, liegend over de lange diensten die ze moest draaien in welk ziekenhuis die maand ook extra handjes nodig had, had Vic voor Henry gekookt, hem geholpen met zijn huiswerk en zijn kleren gewassen. Ze had naast zijn bed gezeten als hij ziek was en hem elke middag opgehaald van school.

Ze had het goed gedaan. Over een paar maanden zou Henry klaar zijn met school. Hij was veilig en gelukkig en er waren geen vreemde mannen gekomen om hem mee te nemen.

En daar nam Vic genoeg mee.

De lip van de onbekende man trilde. Zijn huid zag bleek in het kunstlicht. ‘Je lijkt in de verste verte niet op je moeder.’

Nee, dacht Vic meteen. Dat was ook zo. Waar Meredith had gestraald en vol energie was geweest, was Vic kil en altijd uit op confrontatie. Waar Meredith zo veel mogelijk ruimte had ingenomen, had Vic altijd geprobeerd zich in de barstjes te wurmen die haar moeder had achtergelaten.

Maar dat kon deze vent niet weten. Daar kon hij allemaal niks van weten.

‘Hoezo kent u mijn –’

Hij verbrak het oogcontact en Vic zakte door haar knieën, als een marionet waarvan de touwtjes waren doorgeknipt. Een stel iets verderop aan de bar keek haar bezorgd aan, maar ze herpakte zich en deed een stap naar achteren.

‘Gaat het?’ vroeg een collega in het voorbijgaan. ‘Ik dacht even dat je zou vallen.’

Vic keek verwaasd om zich heen. Ze voelde zich opgebrand, afgemat, alleen.

‘Ja hoor.’ Ze veegde het zweet uit haar nek.

Er was iets voorgevallen tussen haar en de vreemde man, die blijkbaar haar moeder kende. Door haar zo aan te staren had hij haar binnenstebuiten gekeerd. Enkele tellen later was de herinnering alweer vervaagd. Ze wist niet meer wat hij precies had gezegd en hoe ze zich had gevoeld, maar de knoop in haar maag bleef.

Al die moeite. Het verstoppert, het ontlopen van mensen, het zo onopvallend mogelijk leven. Het had even gewerkt, maar nu niet meer. Dat was Vic nu wel duidelijk. Net zoals toen Henry haar had gewaarschuwd toen hij nog een bang kind was geweest en naar haar had gekeken alsof zij hem wel zou beschermen.

Ze waren dan eindelijk gekomen.

Ze keek over haar schouder. De man was opgestaan. Hij zocht in zijn binnenzak, toverde een dunne leren portemonnee tevoorschijn en trok er een enkel biljet uit. Hij vouwde het zorgvuldig op en streek de vouw plat met de nagel van zijn duim, alsof hij alle tijd van de wereld had. Hij leunde naar voren om het biljet onder het halflege wijnglas te duwen, waarop Vic de rode vlek op zijn gesteven manchet zag. De manchetknoop zelf was losgeraakt, zodat ze zijn huid kon zien, en de tekens, fijner en vreemder dan Vic ooit had gezien. Een cirkel, letters in een schrift dat ze niet herkende, bloedige sneeën die nog maar net gestold waren.

De tekens waren in zijn huid gekerfd.

Vic zette het op een rennen.

II

Magie, om de lekenterm te gebruiken, bestaat al zolang de tijd bestaat. Volgens vroege opvattingen was de wereld gelijkmatig verdeeld over orde en wanorde. Magie behelsde in die zin het temmen van de natuurlijke neiging naar wanorde. Zij die getraind waren in de oude kunsten konden de wilde energie in hun omgeving in iets tastbaars veranderen. Door middel van intermedia en rituelen, en hun eigen aangeboren vermogens, konden ze de realiteit vervormen. Volgens de oude kennis smachtte de wereld naar chaos en de mens voorzag daarin. Die chaos, die eens wijdverspreid was, bracht woeste wezens voort die grote aantallen mensen opjoegen en doodden. Het waren duistere tijden, lang voordat het Acheron Genootschap het levenslicht zag.

We weten nu dat magie wanordelijk noch gestructureerd is. Magie is simpelweg energie geworteld in het fysieke domein waaruit ze voortkomt.

Moderne beoefenaars hebben ontdekt dat er twee aparte domeinen zijn: de wereld van de levenden (die door theoretici de 'aarde' wordt genoemd, hetgeen nogal geocentrisch overkomt) en de wereld van de doden (Orcus, een term die ontleend is aan de Romeinen). Om het evenwicht en het menselijk overleven te waarborgen, moeten deze twee werelden strikt gescheiden worden gehouden.

Maar het domein van de levenden en het domein van de doden stonden altijd al met elkaar in verbinding en zullen ook altijd verbonden blijven, aangezien mensen nou eenmaal sterven.

– William Ruskin, *Het Acheron Genootschap: een geschiedenis*
(New York, 1935)

Zwakte, dat was de enige manier waarop Vic haar bevende handen kon verklaren. Langzaam werd ze zich bewust van haar eigen kwetsbaarheid, een gevoel dat opgeroepen was door de vreemdeling. Ze had hem recht in zijn ogen aangekeken en had zich voor het eerst in jaren klein en fragiel gevoeld.

Het klopte dat Vics overlevingsdrang... overactief was. Jarenlang had ze de schaduwen in de gaten gehouden, alsof er op elk moment iets uit tevoorschijn kon komen. Ze had haar leven lang al voetstappen achter zich gehoord – voetstappen die steeds iets sneller gingen dan die van haar.

Na de dood van haar moeder werd het onderdrukken van haar kwetsbaarheid een ware obsessie voor Vic. Het leidde haar eerst naar de atletiekbaan, waar ze leerde hardlopen, maar al gauw ging ze naar de sportschool, gevolgd door de dojo, en tot slot de schietbaan. Ze kon haar zwakte de baas worden. Ze kon zich voorbereiden, vechten als het nodig was.

Toen Vic vijfentwintig werd, had ze al tien jaar lang geleerd zich te verzetten tegen alles wat er op haar pad kwam.

Maar ze had geen flauw benul hoe ze moest vechten tegen een vreemde die merkwaaardige tekens in zijn huid kerfde.

Toen de man was vertrokken, haastte Vic zich naar huis zonder zelfs haar collega's tekst en uitleg te geven. Ze zouden het haar wel vergeven, en zo niet, dan was Henry nog steeds belangrijker dan haar baantje.

Ze trok de deur van het appartement dat ze deelde met haar broer open en stormde naar binnen.

'Henry!' riep ze.

'Ik ben hier.'

'We moeten weg,' hijgde Vic toen ze eenmaal in de woonkamer stond. 'Er was een man in het restaurant. Volgens mij hebben ze ons gevonden.'

Henry verroerde zich niet. Zijn blik gleed naar de hoek van de kamer, naar iets achter haar.

Vic draaide zich razendsnel om, haar hart bonzend in haar keel.

De vreemde man uit het restaurant zat in de leunstoel in een don-

kere hoek van de kamer, net buiten het schijnsel van de schemerlamp. Hij had zijn benen over elkaar geslagen en tuurde naar zijn nagels terwijl hij sprak.

‘We waren al een tijdje naar jullie op zoek,’ zei hij verveeld.

‘Je hebt hem binnengelaten?’ vroeg Vic aan Henry, en de paniek in haar stem was onmiskenbaar.

Henry schudde zijn hoofd zonder zijn blik van de vreemdeling af te wenden.

‘Wegwezen jij,’ zei Vic, en ze posteerde zich tussen hem en haar broer.

‘Ik ben Nathaniel Carver,’ zei hij. ‘Ik ben ouderling van het Acheron Genootschap en jij kunt mij niks vertellen.’

‘Dit is mijn huis,’ zei ze. ‘Wegwezen.’

‘Ik ga pas als ik gezegd heb wat ik wil zeggen.’

Vic staarde naar de deur en probeerde te bedenken of ze hem lang genoeg kon tegenhouden om het huis samen met Henry te ontvluchten.

‘Gezien de geestdrift waarmee je dit gesprek probeert te vermijden,’ zei Nathaniel Carver, ‘neem ik aan dat je al weet wat ik wil gaan zeggen.’

Vic voelde een spiertje trillen in haar wang. Dit kon niet gebeuren. Het kon gewoon niet. Ze was zo voorzichtig geweest.

‘Henry is een heks van jullie moederskant. Hij gaat met me mee naar Kasteel Avalon om getraind te worden in de oude kunsten.’

‘Hij gaat helemaal niet mee,’ zei ze, en ze probeerde haar broer bij de arm te pakken.

De vreemdeling hield haar nauwlettend in de gaten.

‘Dit is allemaal niet nodig,’ zei Nathaniel. ‘Ik doe hem geen kwaad. Of jou, wat dat betreft. Tenzij het moet.’

‘Onze moeder is gestorven voor dat genootschap van jullie. Hij blijft hier.’

Een opgetrokken wenkbrauw was het enige teken dat haar woorden hem verbaasden.

‘Wat weet je precies van de dood van Meredith Wood?’ vroeg hij, en hij leunde naar voren. De desinteresse was uit zijn stem verdwenen.

Vic kreeg sterk de indruk dat haar antwoord op deze vraag belangrijk was, hoewel ze niet precies wist waarom. Deze man wilde weten wat Vic wel en niet wist.

‘Ik weet dat ze op een dag vertrok en niet meer terugkwam,’ zei ze. Ze verzweg het enkele feit dat haar ervan had overtuigd dat haar moeder niet langer leefde: Meredith zou Henry nooit hebben achtergelaten. Vic misschien, maar niet Henry.

‘En wat weet je van haar werkzaamheden?’ vroeg Nathaniel argwanend.

‘Ik weet dat ze loog over haar werk als verpleegkundige,’ zei ze.

‘Ze vocht tegen monsters,’ zei Henry zachtjes.

Nathaniels ogen werden iets groter.

‘Dan weet je voldoende,’ zei hij. ‘Dat is onfortuinlijk,’ voegde hij toe, eerder voor zichzelf dan voor haar.

Vic omklemde de pols van haar broertje om hem voor te bereiden op een ontsnappingspoging. Maar ze had geen plan. Ze had geen idee waar deze man toe in staat was en wilde de veiligheid van Henry niet op het spel zetten om erachter te komen.

‘Ik hoeft jullie denk ik niet te vertellen dat Meredith een doodzonde heeft begaan door jullie dat te vertellen,’ zei Nathaniel. ‘Of dat het verspreiden van dergelijke kennis ernstige gevolgen kan hebben.’

Vic rolde met haar ogen. Alsof ze elke voorbijganger zou vertellen over het geheime genootschap van heksen waartoe haar moeder behoorde. Monsters die zich verscholen in het riool, opgejaagd door een vrouw in een ziekenhuiskloffie. Ze zou hebben gelachen als ze niet zo bang was geweest.

‘Het klokje tikt, ben ik bang,’ ging Nathaniel verder. ‘De nieuwe lichting rekruten is vorige week begonnen met hun lessen. Henry moet zich bij hen voegen.’

‘Henry moet helemaal niks,’ beet Vic hem toe.

‘Hij is een heks en hoort bij het Acheron Genootschap,’ zei Nathaniel, duidelijk geïrriteerd nu.

‘Hij hoort bij mij.’

Nathaniel staarde haar enige tijd aan.

‘Weet je wat er gebeurt met heksen die geen training krijgen, Victoria?’

Toen Vic bleef zwijgen, ging hij verder.

‘Nee. Dat zal Meredith je wel niet hebben verteld.’

Zijn lippen krulden zich omhoog tot een spottende grijns; blijkbaar was hij geamuseerd door Vics onwetendheid.

‘Dat Henry de taal van de ouden kan horen, lijdt geen twijfel. Dat is immers voorbestemd, het zit in zijn bloed. Vroeg of laat zal het zich manifesteren, als dat nog niet is gebeurd. In het beste geval lopen heksen zonder training het gevaar zich bloot te geven, waarmee ze de stabiliteit waar we zo afhankelijk van zijn in gevaar brengen. En chaos is een onhoudbare situatie.’

Hij kwam langzaam overeind en liep op Vic en Henry af, het licht in.

‘Het Genootschap heeft de gerechtigde taak zulke chaos te voorkomen,’ zei hij terwijl hij Vic vorsend aankeek. ‘Het waren niet alleen monsters waar jullie moeder jacht op maakte.’

Vic slikte. Ze voelde Henry’s hand pas op haar schouder toen hij kneep. Ze kon het gevoel dat hij dood was niet tegenhouden, vermoord door een schimmige figuur die al even raadselachtig was als hun moeder.

‘Ik heb opgeschreven hoe je het kasteel kunt vinden.’ Nathaniel sprak tegen Henry alsof hij hem niet zojuist met de dood had bedreigd. ‘Hierin vind je ook informatie over het programma en de trainingsvereisten, een paklijst enzovoort. Strikt vertrouwelijk uiteraard.’

In zijn uitgestoken hand verscheen plotseling een dikke envelop, waarop Vics hart in haar keel begon te kloppen. Pure magie, zo duidelijk als wat. Ze had het zich jarenlang proberen voor te stellen sinds Henry haar zijn geheim had toevertrouwd. Ze had gewacht totdat haar broer zijn kunsten zou vertonen, had hem heimelijk in de gaten gehouden, maar tot vanavond had ze nog geen spootje magie gezien.

‘Laat het me weten als je het niet kunt vinden.’ Met die woorden keek hij weer naar Vic.

Henry leek iets niet te begrijpen.

‘Waarom bent u naar Vics werk gegaan?’ vroeg hij. ‘Als u toch al wist waar we wonen?’

Nathaniel keek hem even aan en zei toen: ‘Ik wilde zien hoe Merediths dochter was opgegroeid. Ik had geen kwaad in de zin, hoor.’

Hij draaide zich om en liep de kamer uit. Zijn leren schoenen maakten geen enkel geluid op het linoleum.

Vic wachtte gespannen totdat ze de voordeur hoorde dichtvallen, maar dat gebeurde niet.

Even bleef het stil in de kamer, maar toen liep Vic naar de deur om te kijken of Nathaniel echt weg was. Ze tuurde door het kijkgaatje naar de steeg die van de parkeerplaats naar hun appartement liep, maar zag niets. Van Nathaniel was geen spoor meer te bekenen.

Ze liep terug naar de woonkamer en probeerde haar gedachten op een rijtje te zetten.

‘We moeten hier weg,’ zei ze. ‘We hebben paspoorten, dus we kunnen het land uit. Ik heb genoeg gespaard om het ergens een paar maanden te kunnen uitzingen. We kunnen ergens opnieuw –’

‘Vic...’ Henry was op de vale leren bank gaan zitten en wreef met zijn handen over zijn spijkerbroek – een zenuwtic die geen van beiden kon afschudden.

‘Je hebt gelijk. Het land uit is geen goed idee. Te ingewikkeld. Te veel controles. Naar de bergen dan, naar een of andere blokhut.’

‘Vic,’ herhaalde Henry.

Maar Vic voelde hoe het verleden haar had ingehaald en nu tegen het heden beukte als een golf tegen een strekdam. De dag waarop haar moeder was verdwenen was de zwartste dag van haar leven geweest en ze vocht tegen het gevoel dat de geschiedenis zich nu zou herhalen.

Dat telefoontje met het ziekenhuis – *Lieverd, is er iemand die ik voor je kan bellen?* – spookte nog steeds door haar hoofd. Ze had zich zo nietig gevoeld die dag... Nietig, verward, onmachtig op zo veel vlakken. Haar handen begonnen weer te beven en Vic weerstond de neiging om ze tegen elkaar aan te wrijven, om iets te slopen.

Henry haalde een hand door zijn te lange blonde haren – dezelfde kleur als die van hun moeder. Door de vragende, vertrouwenwekkende blik in zijn ogen had hij iets kinderlijks toen hij naar Vic keek, hoewel hij inmiddels een halve kop groter was dan zij en zelden meer naar haar hoefde op te kijken. Voor Vic zou Henry altijd tien jaar oud blijven, het jongetje dat naar zijn grote zus rende als hij iets nodig had.

Er zijn mensen naar me op zoek, had hij haar al die jaren geleden toevertrouwd, in een appartement honderden kilometers hiervandaan. Volgens mama dan, had hij daar nog aan toegevoegd. Als er iets met haar zou gebeuren, moesten ze vluchten.

‘Vic,’ zei hij voor de derde keer, waarop ze opschrok uit haar gepeins. Henry keek haar bezorgd aan en Vic dwong zichzelf te stoppen met beven. Hij sprak zachtjes en weloverwogen. ‘Ik denk dat het zinloos is.’

‘Wacht nou even –’

‘Ik denk dat ik moet gaan.’

‘Nee,’ zei Vic, en ze schudde haar hoofd. ‘Niet nu we al acht jaar uit hun handen hebben weten te blijven.’ Ze wees woedend naar de deur. ‘Niet als ze je met de dood bedreigen als je niet gaat.’

‘Wat als hij gelijk heeft?’ vroeg Henry. ‘Wat als dat de veiligste plek voor me is?’

‘Ben je soms vergeten wat mama heeft gezegd?’ vroeg Vic wanhopig. ‘Ze zei dat je moest vluchten.’

Er verscheen een frons op Henry’s voorhoofd. ‘Ik weet niet zeker of ze het zo bedoelde,’ zei hij, en nu was het Vics beurt om te fronsen. ‘Ik probeer het me te herinneren. Ik was nog zo jong toen ze stierf, het gesprek staat me niet helder meer voor de geest...’

“Vluchten” lijkt me anders redelijk duidelijk.’

‘Ze zei dat er mensen naar me op zoek waren. Maar ook dat ik veiliger zou zijn in het kasteel. Het kasteel,’ herhaalde hij.

‘Ik dacht dat je dat zelf had verzonnen,’ zei Vic. Want hij was toen nog jong – natuurlijk zou hij zo’n enge boodschap aankleden met zijn eigen fantasie en wat hij kende uit sprookjes. Want er waren geen kastelen in Amerika.

‘Dat dacht ik eerst ook,’ gaf Henry toe. ‘Maar Nathaniel zei dat hij me zou meenemen naar Kasteel Avalon. En toen herinnerde ik het me. Dat was echt, wat ze over dat kasteel had gezegd.’

Niet voor het eerst was Vic boos op haar moeder. Waarom had ze alleen de kleine Henry in vertrouwen genomen? Waarom had ze Vic niet deelgenoot gemaakt van het gevaar? In plaats daarvan was Vic gedwongen geweest een door een tienjarige doorvertelde waarschuwing ter harte te nemen, en daar had ze het maar mee moeten doen.

‘En als ik daar iets kan leren,’ ging hij verder, ‘kan ik ons allebei beschermen. Dan hoeven we niet langer elke dag over onze schouder te kijken. Jij kunt een normaal leven leiden en dan ben ik net als mama.’

Net als mama. Vic snoof. Ze herinnerde zich alle merkwaardige dingen die ze van haar moeder kende. De kraan die al begon te lopen een seconde voordat ze hem aanraakte, schokken uit stopcontacten die haar amper leken te deren. De wazige blik in de ogen van anderen in het geval van een meningsverschil, waarna ze gewoon haar zin kreeg. Ze had zelfs dingen gehoord over de organisatie waarvoor haar moeder werkte, gefluisterde gesprekken toen ze dachten dat Vic al sliep. Ze had het allemaal genegeerd: allereerst omdat Meredith haar moeder was en al haar eigenaardigheden normaal waren voor een kind dat niet beter wist, maar daarna omdat de herinneringen met de jaren waren vervaagd. Maar toen had Henry haar in vertrouwen genomen en was ze tot de conclusie gekomen dat ze het al die tijd juist had gezien.

Vic verborg haar hoofd in haar handen en wreef over haar slapen. ‘Je bent nog niets eens klaar met school.’

‘Jij hebt school ook niet afgemaakt.’

‘En daar heb ik spijt van.’

‘Maar wat kunnen we anders?’ vroeg Henry zachtjes. ‘Als we moeten kiezen tussen training en de dood, doe dan het eerste maar. Dan krijg ik in ieder geval de kans terug te vechten.’

Hoezo waren dat hun enige opties? Die ochtend had Vic Henry naar school gebracht en had ze geklaagd over zijn uitslapen, het feit dat hij de bus had gemist, dat het in Austin nog zo heet was in ja-

nuari en dat het verkeer maar niet opschoot. Haar grootste zorg was toen alleen die ene auto vóór haar geweest en Henry had zijn hoofd geschud over zijn zus en haar opvliegendheid. En nu ging het ineens over training of de dood. Jagen of opgejaagd worden.

Vic kon zich geen leven voorstellen zonder Henry. Erger nog was het vooruitzicht dat hij in een gevaarlijke situatie terecht zou komen, een wereld waar mannen vreemde tekens in hun huid kerfden en plotseling verdwenen zonder een spoor achter te laten.

‘Waar is dat kasteel eigenlijk?’

Henry scheurde de envelop open en nam vluchtig de papieren door die Nathaniel voor hem had achtergelaten. ‘Ergens in de staat New York,’ zei hij. ‘Kijk.’

Hij hield een velletje papier voor haar neus, en ze staarde er ver-dwaasd naar.

‘Wat is er?’ vroeg Henry. Hij bekeek het velletje papier opnieuw. ‘Wat zie jij dan?’

Vic zag helemaal niets. Het velletje was zo leeg als de muur achter Henry.

‘Klotemagie,’ kreunde ze, en ze voelde haar wereld zoals ze die kende uit haar handen glippen. Ze hadden inderdaad geen andere opties meer.

Vic ging rechtop zitten en nam een besluit.

‘We vertrekken maandag.’

Henry knikte, maar toen verscheen er een frons op zijn voorhoofd. ‘Wacht. Zei je nou “we”?’

‘Ja. Ik ga met je mee.’

‘Wát?’

III

Toen mensen het vuur hadden ontdekt, vereerden ze het. Ze staa-den ernaar, nacht na nacht, totdat het tot hen sprak. Ze luisterden en leerden totdat ze de verbanden zagen: levensdraden die uit de lucht hingen en materie aan materie verbonden, en als ze maar hard genoeg trokken, konden ze die materie beheersen. Ze trokken en plukten, draaiden en speelden enkel om te zien wat er zou ge-beuren als de draden zouden knappen. Lang voordat mensen de draden een naam konden geven, wisten ze al hoe ze die konden manipuleren.

Door energie uiteen te trekken en te vervlechten wisten ze chaos uit orde te scheppen. De harmonie die duizenden jaren lang niet was verstoord, viel plotseling uiteen. Wanorde verspreidde zich als een plaag en bracht monsters voort. Wezens die voorheen onzichtbaar waren, begonnen in het donker op mensen te jagen. De nieuwe mens wist deze tijd maar amper te overleven. Degenen die dat wel lukte, leerden al snel om niet langer te experimenteren met het weefsel van de realiteit. Ze verzonnen mythes om de chaos te dui-den en verwierpen de handelwijzen die die chaos had voortgebracht. Ze verzamelden zich rondom het vuur en negeerden voortaan de stemmen.

– Uit de archieven van E. Henry Aldous (1875)

‘Je hoeft dit niet te doen,’ zei Henry. Vic rolde met haar ogen en richtte haar aandacht weer op de weg.
Ze waren twee dagen geleden vertrokken. Voor een broer en zus konden Vic en Henry goed met elkaar opschieten, maar der-